

vative Forslag, har vi det effektive Værn. Jeg ved ikke, om det betyder, at naar man gennemfører dette Forligsforslag, hvor man trækker lidt fra de Konservatives og lægger lidt til Venstres, har vi det effektive Værn. Paa et givet Tidspunkt havde jeg Følelsen af, at man fra konservativ Side i Virkeligheden vilde have etableret et effektivt Værn, idet man krævede, at samtlige tjenstdygtige Mænd i Danmark skulde ind og have en vis Militæruddannelse. Man opstillede fra konservativ Side noget, man kaldte for Landstormen, og da jeg hørte Ordet Landstorm — det lyder jo i sig selv temmelig drabeligt —, tænkte jeg ved mig selv: Saa er der alligevel en konservativ Idé, som man vil søge at praktisere. Jeg kom næsten til at tænke paa Sagnet om Holger Danske, som først, naar Danmark er kommet i Nød, rejser sig og frelser gamle Danmark. Jeg formodede, at det vel var noget i samme Retning, man paatænkte ved denne Landstorm. Efterhaanden er det dog svundet betydeligt ind, det er gaaet saaledes, som det gamle Ord siger, at Bjerget efter svære Fødselsveer fødte en Mus. Den Landstorm, man har kastet sin Kærlighed paa fra konservativ Side, er resulteret i, at man vil prøve med 1 500 Mand og se, om man derigennem kan etablere det effektive Værn. Jeg har imidlertid Følelsen af, at man ikke selv tror paa det, thi hvis man gjorde det, vilde man sige, at man var i Stand til at hævde sin Neutralitet. Men det paastaar man ikke. Nej, siger man, det, vi kan gøre, er at føre et henholdende Forsvar, men et effektivt Værn i den Forstand, at vi kan afværge Neutralitetskrænkelser, er vi ikke i Stand til at etablere. Det henholdende Forsvar var jo i Virkeligheden det, man førte i 1864. Man førte det ogsaa i meget lang Tid, men det er ganske sikkert beregnet paa, at man faar Hjælp fra anden Side, og Erfaringerne fra 1864 taler jo ikke for, at det skulde være heldigt at føre et henholdende Forsvar. Det var for Resten det samme, vi var Vidne til under den store Krig. Da den hurtige Afgørelse, som man havde regnet med fra Tysklands Side, ikke lod sig gennemføre, førte de allierede og Centralmagterne Aar efter Aar et henholdende Forsvar. Resultatet deraf kan man se, hvis man begiver sig til Nordfrankrigs Egne. Derfor tror jeg ikke, man skal fæste Lid heller til det henholdende Forsvar; i hvert Fald har det for vort Vedkommende kun ført til Nederlag.

Det er rigtigt, som det ærede Medlem, der talte paa Socialdemokraternes Vegne, sagde, at det Forligsforslag, der her fore-

ligger til Behandling, ikke møder med nogen overdreven stor Vægt eller Autoritet i dette høje Ting. Desuagtet ligger naturligvis Forholdet saaledes — Regeringsmajoriteten er jo ganske anderledes sikker her —, at man kan regne med, at der hverken vil blive overvejet eller reguleret her i Tinget, men at man tager Lovforslagene saaledes, som de nu en Gang er kommet fra Folketinget; derom kan der neppe tvivles. Men, som jeg sagde, nogen overdreven Vægt kommer Forligsforslaget ikke med. Det er vedtaget af et Mindretal af Folketingets Medlemmer, overhovedet kun vedtaget, fordi Spørgsmaalet af Ministeriet og dets Parti er blevet gjort politisk. Det er vedtaget mod et Flertal af Befolkningen. Dette er i de seneste Dage opgjort herhen, at bag ved de Medlemmer, som stemte for Forliget, staar kun 572 000 Vælgere, medens der paa den anden Side staar 644 000 Vælgere, som ikke har ønsket Militærforslaget. Det forekommer mig, særlig set i Forhold til den stærke Agitation, man har ført fra anden Side forud for 1920, at det er et ganske urimeligt Resultat, man i Rigsdagen er kommet til ved Gennemførelsen af dette Forslag. Dertil kommer ogsaa det Spørgsmaal, som er fremført i Folketinget: om man virkelig fra Venstres Side havde Mandat til at gennemføre denne Ordning. Man afviste Forslaget om Folkeafstemning, men jeg ser ikke rettere end, at naar Hensyn tages til de Stemmetal, jeg har nævnt baade for Folketingets Vedkommende og blandt Befolkningen, gør man sig her i Virkeligheden skyldig i en Voldførelse overfor Vælgerbefolkningen.

Heller ikke en Udsættelse af denne Reform har man villet gaa med til. Dette synes saa meget mere mærkeligt, som netop den højtærede Statsminister udtalte i Folketinget forleden Aften, at der ikke i en overskuelig Fremtid var Udsigt til Krig i Europa, og jeg maa forudsætte, at den højtærede Statsminister fra sit ophøjede Stade har set rigtigt denne Gang — vi erindrer jo nok, at han paa et tidligere Tidspunkt fra sit høje Stade har set noget, der desværre for ham, kan jeg sige, blev til en død Mus. Man maa forudsætte, at den højtærede Statsminister denne Gang har set rigtigt, og at vi derfor kan tro paa, at der ikke i den nærmeste Fremtid vil komme den Krig i Europa, som den højtærede Statsminister synes at mene er ganske umulig. Men det forekommer mig at være en ganske ejendommelig Motivering, at samtidig med, at den højtærede Statsminister fremhæver dette, kræver han desuagtet et Militærforslag gen-